

риха в нея, повече с книжните, отколкото с действителните си любовни преживелици, с въображаемите си нощни срещи, с изкуствените си шраусови пера, които не могат да летят. Вместо хонорар издателят изпрати сто броя от книгата: цената им не надминаваше тая на зехтина и виното откраднати от зимника; и големият пакет връхлетя в къщи като разрушителен болид. Майката се ужаси, вечерта тя се завъртя насколо с боязливото недоверие на куче, което вижда непознато животно; за щастие Козима си спомни, че един неин трети братовчед продаваше в бръснарницата си вестници и списания. И той бе един своего рода интелектуалец, понеше изпращаше кореспонденции за местните събития до вестника на близкия главен град: затова предложението на Козима да пробута някой екземпляр от романа биде прието от него с пълна безкористност.

Но за писателката това бе пълна морална катастрофа: не само вкиснатите лели, но и здравомислящите хора в градчето, както и жените, които не знаеха да четат, но смятаха романите за забранени книги, всички се обърнаха срещу девойката: издигна се цяла клада от злоба, от скандални предположения, от предсказания за безпътност: гласът на Кръстителя, който, затворен в дивото си целомъдрие, надаваше вид против Иродиада, не бе тъй неумолим.

Самият Андрея бе недоволен: не такава слава бе мечтал той за сестра си: за сестрата, която бе застрашена, че не ще може да си намери съпруг.

Обаче в подкрепа на негодуващата срещу това унижение Козима, пристигнаха първите писма на нейните почитателки, а също и на неколцина съвсем млади почитатели, нещо, което много повече я утеши. Един от тях ѝ изпрати от Рим, — от Рим! — едно малко любовно стихотворение, заедно с музикалния му съпровод, посветено на нея. Тя имаше вече известен критичен дух, за да оцени като детински и неграмотно написани стиховете, — не по-добри от нейните, — ала насърдчи суетата си като сметна, че музиката ще е по-добра; от своя страна тя не знаеше нито